

Ἀρετές καί πάθη

Ἕνα κοφτερό μαχαίρι

Ἔχετε πληγωθεῖ ποτέ, παιδιά, ἀπό μαχαίρι; Πονάει πολύ ἡ πληγή, εἰδικά ὅταν εἶναι βαθειά.

Πολύ περισσότερο ὅμως πονᾶμε, ὅταν μᾶς πληγώνουν μέ **ἓνα ἄλλο κοφτερό μαχαίρι** (δείχνουμε ἓνα μεγάλο χάρτινο μαχαίρι, βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό) πού λέγεται... Πῶς νά λέγεται ἄραγε τό μαχαίρι πού πληγώνει τήν καρδιά μας κατάβαθα; Θά τό δοῦμε στή σημερινή μας ἱστορία.

Ἡ ἱστορία μας

Ὁ Σωτηράκης ὁ Γραμμένος -Γραμμένος ἦταν τό ἐπίθετό του- ἦταν μαθητής τῆς Γ΄ τάξης. Ἐξυπνος, γρήγορος, ἀλλά καί μεγάλο πειραχτήρι. Ὅλοι στήν τάξη τόν φώναζαν: «Σωτήρη-πειραχτήρι». Καί ξέρετε γιατί; Ἐπειδή τοῦ ἄρεσε νά κάνει ἀσεῖα, νά τούς πειράζει ὅλους γιά τό καθετί. Συχνά ὅμως τά πειράγματά του ἦταν κοροϊδευτικά. Καί ἐπειδή εἶχε ταλέντο καί στά ποιήματα, συνήθιζε κάθε πείραγμά του νά τό κάνει ποιηματάκι. Δέν ἄφηνε συμμαθητή ἢ συμμαθήτριά του πού νά μήν τούς πειράζει. Στή συμμαθήτριά του τήν Εἰρήνη, πού ἦταν πολύ ἀδύνατη, ἔλεγε γελώντας:

«Εἰρήνη, Εἰρήνη,
τρῶς σάν καναρίνι».

Τό τραγουδοῦσε μπροστά της δυό-τρεῖς φορές κι ὕστερα τῆς φώναζε: «Γειά σου, Εἰρήνη, καναρίνι!».

Οἱ συμμαθητές του ἀγανακτοῦσαν μέ τὰ πειράγματα τοῦ Σωτηράκη. Πολλές φορές ἔκαναν παράπονα στή δασκάλα τους. Κι ἐκείνη ἄλλες τόσες φορές τόν συμβούλευε.

- Πληγώνεις τούς συμμαθητές σου, Σωτήρη, μ' αὐτές τίς κοροϊδίες, δέν τό καταλαβαίνεις;

- Δέν τούς κοροϊδεύω, κυρία, ἀπαντοῦσε τάχα ἀθῶα ἐκεῖνος. Ἔνα ἀστεῖο κάνω! Τόσο κακό εἶναι;

- **Λόγια πού πληγώνουν τούς ἄλλους δέν εἶναι ἀστεῖα**, προσπαθοῦσε νά τοῦ ἐξηγήσει ἡ δασκάλα του. Εἶναι λόγια κοροϊδευτικά. Γι' αὐτό, σέ παρακαλῶ, νά τὰ σταματήσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους τά... ποιηματάκια. Σύμφωνοι;

- Ἐντάξει, κυρία! ἀπαντοῦσε ὁ Σωτήρης.

Σύντομα ὅμως ξεχνοῦσε τήν ὑπόσχεσή του. Καί μέ τήν πρώτη εὐκαιρία ξανάρχιζε τήν... «ποίηση». Ὡσπου μιά μέρα, τήν ὥρα τῆς γυμναστικῆς, ξεπέρασε κάθε ὄριο.

Ἐπαιζαν στό γυμναστήριο ἓνα συναρπαστικό ὁμαδικό παιχνίδι. Ὅλοι ἦταν σέ ἔνταση. Ἦθελαν νά κερδίσουν. Ὁ γυμναστής ἦταν καινούργιος στό σχολεῖο τους. Δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀκόμη τήν κακή συνήθεια τοῦ Σωτηράκη. Ἐβαλε στήν ὁμάδα του τόν Μιχάλη, ἓνα παιδί πού κούτσαινε στό ἓνα πόδι καί δέν μποροῦσε νά τρέξει γρήγορα. Στό παιχνίδι κάποια στιγμή ἔχασε ἡ ὁμάδα τοῦ Σωτήρη. Θυμωμένος ἐκεῖνος ἄρχισε νά διαμαρτύρεται:

- Ὁ Μιχάλης φταίει, κύριε, πού χάσαμε. Ἀφοῦ δέν μπορεῖ νά τρέξει!

Ὁ γυμναστής προσπάθησε νά τόν καθησυχάσει.

- **Παίζουμε γιά νά χαροῦμε κι ὄχι ὅπωςδήποτε γιά νά κερδίσουμε**, τοῦ εἶπε.

Πού νά καταλάβει όμως ό Σωτηράκης! Ό γυμναστής αναγκάστηκε νά τόν βγάλει από τό παιχνίδι. Ό Σωτήρης θυμωμένος κάθισε στίς κερκίδες καί από εκεί παρακολουθοῦσε τά παιδιά πού ἔπαιζαν. Γρήγορα ὅμως ἔφτιαξε κι ἓνα πειρακτικό ποιηματάκι γιά τόν Μιχάλη: *(τό λέμε μέ ρυθμό δύο φορές).*

«Ό Μιχάλης ό κουτσός
πού πηγαίνει πίσω-μπρός».

Στό διάλειμμα, πού ἔνιωθε πάντα ἐλεύθερος νά κάνει ὅ,τι θέλει, φώναζε συνεχῶς τό κοροϊδευτικό ποιηματάκι του, ὥσπου τό ἄκουσε καί ό Μιχάλης. Μέχρι τότε δέν τόν εἶχε προσβάλει ποτέ ό Σωτήρης γιά τό πόδι του πού κούτσαινε. Ἀλλά τώρα νά τόν κοροϊδεύει τόσο ἀδιάντροπα γιά τό πρόβλημά του; Πόνεσε ἡ καρδιά τοῦ Μιχάλη, πληγώθηκε βαθιά, γέμισε μέ παράπονο. Δέν ἄντεξε! Μπήκε κλαίγοντας μέσα στήν αἴθουσα σάν χτύπησε τό κουδούνι. Ἐκεῖ τόν βρῆκε ἡ δασκάλα κατακόκκινο ἀπό τό κλάμα.

Σύντομα τά πληροφορήθηκε ὅλα. Αὐτή τή φορά ἀναγκάστηκε νά κάνει πολύ αὐστηρές παρατηρήσεις στόν Σωτηράκη. Ἐνημέρωσε τόν διευθυντή ἀλλά καί τούς γονεῖς του. «Θά διορθωθεῖ ἄραγε ποτέ αὐτό τό παιδί;», ἀναρωτήθηκε ἡ μητέρα του. «Θά μπορέσει νά καταλάβει τό λάθος του;».

Πέρασαν ἀρκετές μέρες ἀπό τό λυπηρό αὐτό γεγονός. Ἐνα Σαββατοκύριακο ό Σωτηράκης βρέθηκε μέ τούς γονεῖς του στό χωριό. Ἐπιτέλους θά μπορούσε πάλι νά χαρεῖ τό καινούργιο ποδήλατο πού εἶχε ἀποκτήσει τό καλοκαίρι! Όλο τό ἀπόγευμα ἔκανε ἀγῶνες ταχύτητας μέ τούς φίλους του. Θέλοντας νά δείξει πόσο καταπληκτικό ἦταν τό ποδήλατό του, σκέφτηκε νά κάνει μιά θεαματική ἐπίδειξη. Ἀνέβηκε ὅσο μπορούσε ψηλότερα στό βουναλάκι κι ἄρχισε νά κατηγορίζει μέ ἀπίστευτη ταχύτητα. Φώναζε ἐνθουσιασμένος, ὥσπου ξαφνικά τό ποδήλατό του σκόνταψε σέ μιά λακκούβα καί ό Σωτήρης βρέθηκε κάτω, γεμάτος αἵματα.

Εἰδοποιήθηκαν οἱ γονεῖς του καί τόν μετέφεραν γρήγορα στό

νοσοκομείο. Χρειάστηκε νά κάνει ράμματα στο κεφάλι καί -τό χειρότερο γι' αὐτόν- στο μάγουλο. Καθώς ἔπese, ἓνα παλιοσίδερο, πού ἦταν καταγῆς, τοῦ χάραξε βαθιά τό μάγουλό του. Ἔραφαν οἱ γιατροί τήν πληγή, ἀλλά ἓνα μεγάλο κόκκινο σημάδι θά ἔμενε πιά χαραγμένο στο πρόσωπό του. Ὁ Σωτήρης ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἐπιστρέψει στο σχολεῖο του. Ἀπό τήν προηγούμενη μέρα ἔκλαιγε συνεχῶς.

- Δέν θέλω νά πάω στο σχολεῖο! φώναζε ὁ Σωτήρης. Ὅλοι θά μέ κοροϊδεύουν γι' αὐτό τό σημάδι πού ἔχω στο μάγουλό μου!

- Δέν θά σέ κοροϊδέψει κανείς. Πῶς τό σκέφτηκες αὐτό; τόν ρώτησε ἡ μητέρα του.

- Θά μέ κοροϊδέψουν, σοῦ λέω! Ἀφοῦ κι ἐγώ τούς κορόιδευα, τώρα θά μέ ἐκδικηθοῦνε.

Τά τελευταῖα του λόγια πνίγηκαν μέσα στά ἀναφιλητά του.

- Εἶδες, Σωτηράκη μου, τοῦ εἶπε χαϊδεύοντάς τον ἡ μητέρα, πόσο θά σέ πλήγωνε ἂν σέ κορόιδευαν οἱ συμμαθητές σου; Κατάλαβες τώρα πῶς **ἡ κοροϊδία, καί μάλιστα ὅταν πρόκειται γιά σωματικό ἐλάττωμα, δέν εἶναι ἀστεῖο;** Τό εἶχε καταλάβει ὁ Σωτηράκης. Καί ὑποσχέθηκε στή μητέρα του ὅτι δέν θά κοροϊδέσει πιά κανέναν!

- Πολύ χαίρομαι, παιδί μου, πού τό κατάλαβες! τοῦ εἶπε εὐχαριστημένη ἡ μητέρα του. Τώρα πού θά ἐπιστρέψεις στήν τάξη σου, νά ζητήσεις συγγνώμη ἀπό τούς συμμαθητές σου, ἀλλά καί ἀπό τόν Θεό γιά τίς τόσες φορές πού Τόν λύπησες. Γιατί **ὅταν λυποῦμε τούς ἄλλους, νά ξέρεις, λυποῦμε τόν Θεό.** Καί νά δεῖς πού ὅλα θά πᾶνε καλά.

Ἡ μητέρα τοῦ Σωτήρη συνεννοήθηκε μέ τή δασκάλα του. Ἔτσι, ὅταν τήν ἄλλη μέρα ἐπέστρεψε ὁ μικρός στο σχολεῖο, ὅλοι τόν ὑποδέχτηκαν μέ ἀγάπη. Κανείς δέν τόν κορόιδεψε γιά τό σημαδεμένο του μάγουλο.

- Κυρία, εἶπε σέ μία στιγμή ὁ Σωτηράκης. Θέλω σήμερα **νά ζητήσω συγγνώμη** ἀπό τούς συμμαθητές μου γιά ὅσες φορές τούς κο-

ρόιδεψα καί τούς λύπησα. Δέν θά τό ζανακάνω, τό υπόσχομαι.

- Μπράβο, Σωτήρη! Εἶναι πολύ ωραία ἡ ἀπόφαση πού πῆρες κι εὐχόμαστε νά τήν τηρήσεις. Πιστεύουμε ὅτι θά τά καταφέρεις, ἔτσι δέν εἶναι, παιδιά;

- Ναί!!! φώναξε ὅλη ἡ τάξη μέ μιά φωνή.

Ἡ κοροϊδία πληγώνει

Πράγματι, παιδιά, ὁ Σωτηράκης κράτησε τήν υπόσχεσή του. Καί μόνο ὁμορφα λόγια ἔλεγε πιά γιά τούς συμμαθητές του. Κατάλαβε ὅτι μέχρι τότε πλήγωνε τούς ἄλλους μέ ἓνα κοφτερό μαχαίρι (τό δείχνουμε). **Ποιό ἦταν αὐτό τό μαχαίρι;... Ἡ κοροϊδία!** (γυρίζουμε τό μαχαίρι ἀπό τήν ἄλλη πλευρά· γράφει πάνω του τή λέξη «ΚΟΡΟΪΔΙΑ»). Πολύ σωστά! Δυστυχῶς ἀρκετά παιδιά, ἴσως κι ἐμεῖς, χρησιμοποιοῦμε αὐτό τό κοφτερό μαχαίρι, τήν κοροϊδία.

Συνήθως κοροϊδεύουμε κάποιον συμμαθητή μας πού δέν τόν συμπαθοῦμε, εἰδικά ὅταν μᾶς ἐνοχλεῖ ἢ ἂν ἐξαιτίας του χάσουμε στό παιχνίδι. **Τά λόγια μας τότε πληγώνουν σάν μαχαιριές, προπαντός ὅταν κοροϊδεύουμε ἓνα παιδί πού ἔχει μιά σωματική ἀναπηρία.**

Ἄς σκεφτοῦμε:

✓ Ἄν ἤμασταν ἐμεῖς στή θέση ενός τέτοιου παιδιοῦ, θά θέλαμε οἱ ἄλλοι νά μᾶς κοροϊδεύουν; Ὁχι βέβαια! Θά μᾶς στοίχιζε.

✓ Κι ἀκόμη, **ταιριάζει σ' ἓνα παιδί τοῦ Χριστοῦ νά κοροϊδεύει;**

Νομίζω καταλαβαίνετε πώς **μιά τέτοια συμπεριφορά δέν ἀρέσει στόν Χριστό μας**, γιατί ἡ κοροϊδία τίς πιο πολλές φορές **κρύβει μέσα της κακία**. Θυμάστε ὁ Σωτήρης; Κοροΐδεψε τόν Μιχάλη γιά νά τόν ἐκδικηθεῖ πού ἔχασαν στό παιχνίδι.

Προπαντός, παιδιά, **νά μή χρησιμοποιοῦμε λόγια κοροϊδευτικά γιά τούς μεγαλύτερους μας, τούς γονεῖς, τούς δασκάλους, τούς**

γείτονές μας κτλ. Άν λέμε γι' αυτούς, έστω και γιά άστεϊο, λόγια κοροϊδευτικά, σημαίνει πώς δέν έχουμε **στοιχειώδη σεβασμό**.

Προσοχή, λοιπόν, στά λόγια μας, γιά νά μήν πληγώνουμε κανέναν!

**ΟΧΙ σήν κοροϊδία
σέ μεγάλους ή παιδιά!
Είναι κοφτερό μαχαίρι
πού πληγώνει τήν καρδιά.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό μαχαίρι τής κοροϊδίας.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Παιχνίδι-πάζλ: «Ένώνω ό,τι καταστρέφει ή κοροϊδία».